

I. Z DUŠE VEN

Darwin Kosmický

Ta lidská spermie,
Nejchytřejší prvek na světě
Ta božská sépie,
Věří téhle planetě

Dusí mě v klavíru
A do kláves buší
Vyrazí ze mě nevíru
Kříž mi prý sluší

Krvavé romaneto
Do rukou беру
Slibuje mi zlato
Na to já seru

Darwine Kosmický
Raněný jsi, já vím
Přijdeš jim komický
Dobře znám ten spílín

Sněhobílé ráno v městečku Maggotville

Bylo sněhobílé ráno
poskvrněné kapkou ruda
Postavili chlapce
A začali střílet
Pak se jen křížovali
Aby dorazil šťastně

Bylo rudé odpoledne
poskvrněné kapkou nevinnosti
Přišla si holčička
Hráti s chlapcem
A všichni se koukali
Aby jim bylo odpuštěno

Kačátko

Býti Ošklivým kačátkem
co v blátě zalyká
Býti Slabým Budhou,
co v bahně naříká

Co zbylo nám
když jsme se vzdali
co bude dál
když čas naplníš
svým pláčem

Hvězdy a my v nich

Ty hvězdy
a my v nich
Ten prach
a my nic
Sbírat a zírat
Vstaň už a vzpřim se
Namyšlený primáte!

Smrtelná melancholie

Zemřel a vstal
Okradl nás a dal
Usmrtil nás a pak
Dal život smrti

Trojitou schizofrenii
Schovává v metafoře
Kterou nazval život
Melancholie a žal;

A pak začal hořet
Řítil se k zemi
Bez padáku a letušek
A my s ním

Spontánní Bolest

Přebiju bolest
A zabiju ji
Bolestí

Až krev poteče
A já si rány lízat budu
Endorfiny
A slast

Slzy - ty taky
Sbohem Ti dám

Maceška

Jsem svázán
A k Tobě se směju
Jak maceška nosu
Očím voníš

Nench se zmást
Vzývám oči Tvoje
Jak tulipán v kolotoči
A v hlavě mi zvoníš

Jen pro Tebe

Moje srdce bije
- jen pro Tebe
A občas vynechá
- jen pro Tebe

A v těch chvílích
se cítím bez tíže
Co na mě pokládáš

Edém na srdci

By se těšil
By se smál
By se radoval
By i miloval
Kdyby bylo
By cítil
By pookřál
By slavil
By měl rád
Kdyby bylo

Klatba

Ležím na zemi v agonii
A chci se rozbít
Jak váza o zeď -
Svět proklínám

Za zdmi zahrady sedím
A chci jí proletět
Jak vlaštovka -
Tebe proklínám

Před svou smrtí stojím
A chci ji zahnat
Jak satan kříž -
Sebe proklínám

Růže

Ruka se mi chvěla
A v ní křeč
Snad to pták do ní klove
Sebrala mi řeč

A ona to jen květina
Co ostny má -
Růží jí proklínám!

Rád se na ní dívám
Ale ta bolest dotýkat se:

Tolikrát mě už bodla,
kolikrát krev i tekla -
to radši tulipán zasadím

Posloucháš?

Srdce si rvu
a jím už jen málo
snad někdo mě poslouchá

Vlasy si rvu
a v bolestích padám
a je jim to málo

Děti ze mě padaj
A třístí se o zem
Ono to bolí
Pořád se ptát

A pak Ty:
Nemysli si
Svět není zlej
Jen Tě nemá rád

Rty

Na rtech chuť pelyňku -
Tak chutná život,
říkalas;
a já Ti nevěřil;
Teď tu trpčnost cítím,
a vyžírám.

Na rtech hořkost
A v srdci pláč
V slunci bolest
A v duši svár
Proč žít ve věčné bolesti,
Když mohu mřít bez ní?

Díra světa

Mám v sobě 5 absintů
hážu se a kroutím
požírám a lížu
prach, co ze mě zůstane
Navěky se uvidíme
V díře světa,
Co mě polyká

Motýlkoidní lidi

Nenávist z těch všech lidí
A já stojím a vstřebávám ji
Je tak sladká
A voní po pomstě
Je tak hořká
A voní po smrti

Dívám se a poslouchám
Skoro vraždit chuť
Na jazyku mám
Všechny motýlkoidní lidi

40 let

40 let za sekundu
a já doufal
tak dlouho
duší ve stoce
mouchy šňupal

Tak se dívej
jak pelichám
kůži schazuju
a pleš si drásám

Jen se dívej
Jak v bolestech
Do zdi narážím
A pak je s láskou
hlavou omlátím

40 let za sekundu
a já zoufal
tak dlouho
duší v pekle
uhlí rubal

II. V ZAJETÍ DUŠE

Tramvaj

Byl jsem v tramvaji a seděl. V uších sluchátka a hudba tak, abych je neslyšel. Lidi. Všude okolo a vnímal jsem každý detail. Lidé, kteří měli radost. Lidé, kteří byli smutní. Lidé, kteří byli zamilovaní. Lidé, kteří mě odsoudili. Lidé, kteří se mě báli. Lidé, kteří ve mně viděli něco víc. Lidé, kteří si hráli na rebely – se smajlíkovými cvočky – jak absurdní. Lidé, kteří se vraceli z práce. Lidé, kteří pili pivo z lahve, aby udusili žízeň ze své kruté zametačské práce. Viděl jsem za jejich duši. Viděl jsem jejich osudy a jejich bolest. Všechno bylo tak absurdní – až lidské. A já tam seděl a vnímal detaily. Sešité trhliny v chlebníku jedné zadumané slečny. Černý kabát, jeany, bílé boty a žlutá placka se smějícím se smajlíkem jedné rádoby punkerky. Špinavé rukavice zaměstnance Komwagu, který se vracel z práce a v ruce mu tkvěla lahev Bráníku. Zcela lhostejný mladík okusující si nehty. Všechno jsem viděl. Pak jsem se podíval naproti sobě do skla – byl tam odraz všech těch lidí, jen můj ne. Lekl jsem se. Pak jsem se tam zase objevil – jaká úleva! Sluneční brýle v noci. Cítil jsem se jako ve 2 ráno, ale bylo sotva devět. Vystoupil jsem a v rytmu muziky jsem pochodoval domů. Pamatoval jsem si, jak jsem se kamarádil s duchem Louise Armstronga, jak jsem se díval na slečny v červených minisukních a se santa-clausskou čepicí. Pamatoval jsem si, že jsem obletěl svět. A pak jsem se ocitl na ulici – temné, studené, plné neznámých lidí a zcela sám.

Sen

Tuhle jsem měl sen. Nevím, o čem byl. Nevím, zda jsem byl člověk, či zvíře. Nevím, zda jsem byl král, či otrok. Nevím, zda jsem byl poravčí, či popravený. Nevím, zda jsem byl muž, či žena. Asi ani jedno. Jediné, co vím je, že mě změnil. Smíchal mi realitu se snem. Smíchal mi lásku s nenávisť. Prostě mi zamíchal hlavu. Od té doby sedím a střílím náhodně lásku a nenávisť.

Některé dny mi hučí v hlavě, jindy zas vše vidím tak křišťálově čistě, že mě z toho bolí oči, jako by je někdo řezal žiletkou. Některé dny nemohu dělat nic jiného, než tupě zírat, jindy zas dřu jak mezek – a nic mě nemůže zastavit. Některé dny prožiji v bolesti, jiné zas v duševním blahu. A za to vše může ten Sen. Sen s velkým s – sen, jehož obsah si nepamatuji, nicméně mi zcela zakalil mysl. Je to prázdnota, co mění realitu, je to prázdnota, co mění mě, je to prázdnota, co mě požírá.